

SFS 1979:139

Utkom från trycket
den 19 april 1979

Lag om ändring i lagen (1950: 382) om svenskt medborgarskap;

utfärdad den 5 april 1979.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs i fråga om lagen (1950: 382) om svenskt medborgarskap²

dels att 1, 7, 8, 9, 11, 12 och 13 §§ skall ha nedan angivna lydelse,

dels att i lagen skall införas två nya paragrafer, 2 a § och 7 a §, av nedan angivna lydelse.

Till följd härav kommer lagen att ha följande lydelse från och med den dag då denna lag träder i kraft.

1 § Barn förvärvar svenskt medborgarskap vid födelsen, om

1. modern är svensk medborgare,
2. fadern är svensk medborgare och gift med barnets moder,
3. fadern är avliden men vid sin död var svensk medborgare och gift med barnets moder.

Hittebarn som anträffas här i riket anses såsom svensk medborgare intill dess annat utrönes.

¹ Prop. 1978/79: 72, AU 26, rskr 201.

² Lagen omtryckt 1976: 469.

2 § Ingår svensk man äktenskap med utländsk kvinna, blir före äktenskapet fött barn till makarna svensk medborgare, om det är ogift och ej fyllt aderton år.

2 a § Har barn ej förvärvat svenskt medborgarskap enligt 1 eller 2 § men är barnets fader sedan tiden för barnets födelse svensk medborgare och har han genom slutligt avgörande av svensk domstol fått vårdnaden om barnet ensam eller gemensamt med barnets moder, förvärvar barnet svenskt medborgarskap genom att fadern eller, vid gemensam vårdnad, föräldrarna hos länsstyrelsen i det län, där barnet är kyrkobokfört, skriftligen anmäler sin önskan om detta innan barnet fyllt aderton år. Har barnet ej hemvist i Sverige, sker anmälan hos den centrala utlänningsmyndigheten. Har barnet fyllt femton år, fordras barnets samtycke.

3 § Utlänning, som oavbrutet haft sin hemvist i riket från det han fyllt sexton år och dessutom tidigare haft sitt hemvist här under sammanlagt minst fem år, förvärvar svenskt medborgarskap genom att, efter det han fyllt tjuguetta år men innan han fyllt tjugutretta år, hos länsstyrelsen i det län där han är kyrkobokförd skriftligen anmäla sin önskan att bli svensk medborgare. Den som icke är medborgare i någon stat eller styrker, att han skulle förlora sitt utländska medborgarskap genom att förvärva svenskt medborgarskap, må dock göra sådan anmälan redan då han fyllt aderton år, om han vid tiden för anmälan har sitt hemvist i riket sedan fem år och dessutom tidigare haft sitt hemvist här under sammanlagt minst fem år.

Då riket är i krig, äger vad i första stycket är stadgat icke tillämpning å den som är medborgare i fiendlig stat eller som där ägt medborgarskap men förlorat det utan att förvärva medborgarskap i annan stat.

4 § Har någon, som vid födelsen blivit svensk och oavbrutet haft sitt hemvist här i riket intill aderton års ålder, förlorat sitt svenska medborgarskap, återvinner han, om han sedan två år har hemvist i riket, medborgarskapet genom att hos länsstyrelsen i det län där han är kyrkobokförd skriftligen anmäla sin önskan härom. Den som är utländsk medborgare återvinner dock icke svenskt medborgarskap, med mindre han styrker, att han därigenom skulle förlora det utländska medborgarskapet.

5 § Blir utländsk man svensk medborgare enligt 3 eller 4 §, medför detta svenskt medborgarskap jämväl för hans ogifta barn som har hemvist här i riket och ej fyllt aderton år, om han ensam har vårdnaden om barnet eller har vårdnaden gemensamt med barnets moder och modern är svensk medborgare.

Vad i första stycket är stadgat om att barn förvärvar medborgarskap tillsammans med fadern skall äga motsvarande tillämpning på förhållandet mellan barn och modern.

Blir fader och moder till ogift barn som har hemvist här i riket och ej fyllt aderton år samtidigt svenska medborgare enligt 3 eller 4 §, medför detta svenskt medborgarskap jämväl för barnet, om barnet står under bådas vårdnad.

6 § Utlänning, som

1. fyllt aderton år,

2. sedan fem år eller, i fråga om dansk, finländsk, isländsk eller norsk medborgare, sedan två år har hemvist här i riket; samt

3. fört en hederlig vandel.

kan på ansökan upptagas till svensk medborgare (naturaliseras). Fråga om naturalisation prövas av den centrala utlänningsmyndighet som avses i 3 § utlänningslagen den 30 april 1954 (193).

Finnes det medföra gagn för riket att sökanden upptages till svensk medborgare eller har sökanden förut ägt svenskt medborgarskap eller är sökanden gift med svensk medborgare eller föreligga eljest med hänsyn till sökandens förhållanden särskilda skäl för dennes upptagande till svensk medborgare, må naturalisation beviljas, även om de i första stycket stadgade villkoren icke äro uppfyllda.

Förlorar sökande, som har utländskt medborgarskap, ej detta i och med sin naturalisation utan fordras härför medgivande av den utländska statens regering eller annan myndighet, må som villkor för medborgarskapets förvärvande stadgas, att sökanden inför den centrala utlänningsmyndigheten inom viss tid styrker att dylikt medgivande lämnats.

Då utlänning enligt denna paragraf upptages till svensk medborgare, bestämmer den centrala utlänningsmyndigheten, huruvida naturalisationen skall omfatta även sökandens ogifta barn under aderton år.

7 §³ Svenskt medborgarskap förloras av

1. den som förvärvar utländskt medborgarskap efter ansökan eller uttryckligt samtycke;

2. den som förvärvar utländskt medborgarskap genom att inträda i allmän tjänst i annan stat;

3. ogift barn under aderton år, som blir utländsk medborgare genom att utländskt medborgarskap, på sätt avses ovan i paragrafen, förvärras av föräldrarna, om de hava vårdnaden om barnet, eller av endera, om han antingen ensam har vårdnaden eller har vårdnaden tillsammans med den andre och denne icke är svensk medborgare.

7 a § Bestämmelserna i andra och tredje styckena tillämpas i fråga om stat med vilken Sverige har ingått avtal om detta.

Svensk medborgare, som genom fadern eller modern från födelsen förvärvat medborgarskap även i fördragsslutande stat, förlorar det svenska medborgarskapet då han uppnår en i avtalet angiven ålder, som ej får understiga nitton och ej överstiga tjugutvå år, om han sedan minst fem år har sitt hemvist i den andra staten.

I fall som avses i andra stycket tillämpas reglerna i 8 § andra stycket, om ej annat anges i avtalet.

Den som enligt andra stycket förlorat svenskt medborgarskap och därefter oavbrutet varit medborgare i fördragsslutande stat som där anges, återvinner svenskt medborgarskap genom att, efter det han tagit hemvist här i riket, hos länsstyrelsen i det län där han är kyrkobokförd skriftligen anmäla sin önskan om detta. Vid sådant förvärv av medborgarskap skall reglerna i 4 § sista meningen och 5 § tillämpas.

8 § Svensk medborgare, som är född utom riket samt aldrig här haft hemvist och ej heller uppehållit sig här under förhållanden som tyda på samhörighet med Sverige och som inte förlorar sitt svenska medborgarskap enligt 7 a § andra stycket, förlorar sitt svenska medborgarskap, när han fyller tjugutvå år. På dessförrinnan gjord ansökan må dock den centrala utlänningsmyndigheten medgiva att medborgarskapet bibehålles.

När någon enligt första stycket förlorar svenskt medborgarskap, medför detta förlust av sådant medborgarskap även för hans barn, som förvärvat medborgarskapet till följd av att han varit svensk medborgare, om icke förlusten skulle leda till att barnet kommer att sakna medborgarskap.

9 § Den centrala utlänningsmyndigheten må på ansökan befria den som är eller önskar bliva utländsk medborgare från hans svenska medborgarskap. Befrielse får ej vägras den som har sitt hemvist utom riket.

Är sökanden ej redan utländsk medborgare, skall som villkor för befriel- sen från svenskt medborgarskap föreskrivas, att han inom viss tid förvär- var medborgarskap i annan stat.

9 a § Om särskilda skäl föreligga, äger den centrala utlänningsmyndighe- ten överlämna ärende som avses i 6 §, 8 § första stycket eller 9 § till rege- ringen för avgörande.

10 § Regeringen äger, efter avtal med Danmark, Finland, Island eller Norge, förordna om tillämpning av en eller flera av bestämmelserna under a)–c) här nedan. Med fördragsslutande stat avses i dessa bestämmelser den eller de stater, med vilka Sverige ingått avtal om tillämpning av be- stämmelsen i fråga.

a) I fråga om anmälan enligt 3 § likställes hemvist i fördragsslutande stat med hemvist i riket i den mån hemvisttiden infallit före sexton års ålder och tidigare än fem år före anmälan.

Såvitt angår 4 § likställes hemvist intill tolv års ålder i fördragsslutande stat med hemvist i riket.

Bestämmelsen i 8 § första stycket äger ej tillämpning på den som under sammanlagt minst sju år haft hemvist i fördragsslutande stat.

b) Medborgare i fördragsslutande stat som

1. förvärvat medborgarskapet på annat sätt än genom naturalisation;
2. fyllt aderton år;
3. sedan fem år har hemvist här i riket; samt
4. icke under denna tid dömts till fängelse,

förvärvar svenskt medborgarskap genom att hos länsstyrelsen i det län där han är kyrkobokförd skriftligen anmäla sin önskan härom. Vid sådant förvärv av medborgarskap skall vad i 5 § stadgas äga motsvarande tillämp- ning.

c) Den som förlorat svenskt medborgarskap och därefter oavbrutet va- rit medborgare i fördragsslutande stat, återvinner svenskt medborgarskap genom att, efter det han tagit hemvist här i riket, hos länsstyrelsen i det län där han är kyrkobokförd skriftligen anmäla sin önskan härom. Vid sådant förvärv av medborgarskap skall vad i 5 § stadgas äga motsvarande tillämp- ning.

11 § När någon gör anmälan enligt 2 a, 3, 4, 7 a eller 10 §, åligger det länsstyrelsen att meddela beslut, huruvida på grund av anmälningen svenskt medborgarskap förvärvats eller ej. Motsvarande gäller i fråga om den centrala utlänningsmyndigheten, när anmälan enligt 2 a § sker hos myndigheten.

Vill någon erhålla förklaring att han är svensk medborgare, må han göra ansökan därom hos regeringen, som efter regeringsrättens hörande äger meddela sådan förklaring; dock må härvid icke prövas fråga som avses i första stycket.

12 § Talan mot den centrala utlänningsmyndighetens beslut föres hos regeringen genom besvär utom i fall som avses i andra stycket.

Talan mot länsstyrelses beslut samt mot beslut av den centrala utlänningsmyndigheten enligt 11 § första stycket föres hos kammarrätten genom besvär.

13 § Den som fyllt aderton år äger utan hinder av att han står under annans vårdnad själv göra ansökan eller anmälan enligt denna lag.

Anmälan får ej, utom i fall som anges i 2 a §, göras genom förmyndare eller vårdnadshavare.

13 a § Endast om fader eller moder adopterat eget barn gäller i fråga om adoptivbarnet bestämmelserna i denna lag om barns förvärv eller förlust av svenskt medborgarskap med anledning av att barnets fader eller moder förvärvar eller förlorat sådant medborgarskap.

14 § Närmare bestämmelser angående ansökan enligt 6 § och den utredning, som erfordras för prövningen av sådan ansökan, ävensom de föreskrifter, som eljest finnas erforderliga för denna lags tillämpning, meddelas av regeringen.

Övergångsbestämmelser⁴

15 § Denna lag⁵ träder i kraft den 1 januari 1951.

Genom denna lag upphäves lagen den 23 maj 1924 (nr 130) om förvärvande och förlust av svenskt medborgarskap med undantag av 13 § första stycket; och skall, när någon blir svensk medborgare enligt nämnda stadgande, vad i 5 § nya lagen är för där avsedda fall föreskrivet äga tillämpning, dock att villkoret om hemvist här i riket ej skall gälla.

20 § Bestämmelse i traktat, som Sverige ingått med främmande stat och som vid denna lags ikraftträdande är gällande, skall lända till efterrättelse, ändå att den står i strid mot vad i lagen är stadgat.

Denna lag⁶ träder i kraft den 1 januari 1972.

⁴ Bestämmelser som ej längre är aktuella är uteslagna här.

⁵ 1950: 382.

⁶ 1971: 602.

Äldre bestämmelser gäller fortfarande i fråga om talan mot beslut som meddelats före den 1 januari 1972.

SFS 1979:139

Denna lag⁷ träder i kraft den 1 januari 1972.

Äldre bestämmelser gäller dock fortfarande i fråga om ärende som anhängiggjorts hos länsstyrelsen före den 1 januari 1972.

Denna lag⁸ träder i kraft den 1 juli 1979.

Barn som är fött den 1 juli 1961 eller senare och som skulle ha blivit svensk medborgare om 1 § i dess lydelse enligt denna lag hade varit gällande vid barnets födelse, förvärvar svenskt medborgarskap genom att modern före den 1 juli 1982 hos den centrala utlänningsmyndigheten skriftligen anmäler sin önskan härom. Vad som sagts nu gäller endast om vid anmälningstillfället modern är svensk medborgare och barnet ej fyllt 18 år. Har barnet fyllt 15 år fordras barnets samtycke. Har barnets fader genom slutligt avgörande av svensk domstol ensam fått vårdnaden om barnet, fordras även faderns samtycke.

Anmälan enligt första stycket får ske även i fall då barnet förvärvat svenskt medborgarskap vid födelsen men därefter förlorat sitt svenska medborgarskap enligt förutvarade 7 § 4.

Vid anmälan enligt första stycket tillämpas 11 § första stycket, 12 § andra stycket och 13 § andra stycket.

Har barn förvärvat svenskt medborgarskap enligt första stycket, skall barnet vid tillämpning av 7 a § anses som svensk medborgare från födelsen.

På regeringens vägnar

EVA WINTHER

Lars Lunning
(Arbetsmarknadsdepartementet)

⁷ 1971:1189.

⁸ 1979:139.

